

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 26 sierpnia 2019 r.

DIH-4.709.4.2019.BP

DECYZJA DIH-IV-5/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1930), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 27 maja 2019 r. (nr akt sprawy: KŻ.8361.30.2019.GM), którą na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 28 000 zł (słownie: dwadzieścia osiem tysięcy złotych) z tytułu ponownego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 marca 2019 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Prawo przedsiębiorców”, Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Olsztynie, zwany dalej również „*Warmińsko-Mazurskim WIIH*” lub „*organem I instancji*”, zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo Strona odebrała w dniu 7 marca 2019 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 21 - 22 marca 2019 r. przez inspektorów reprezentujących Warmińsko-Mazurskiego WIIH, w sklepie „Biedronka”, mieszczącym się

w Olsztynku przy ul. Mrongowiusza 24, należącym do Strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach 8000 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając brak uwidocznionych cen w przypadku 58 partii artykułów spożywczych, których ilość nominalna jest inna niż 1 l/kg, 100 ml/g, co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 22 marca 2019 r. (nr akt kontroli: KŻ.8361.30.2019).

Pismem z dnia 22 marca 2019 r. Strona oświadczyła, że brak cen był spowodowany zmianą oferty promocyjnej obowiązującej od dnia 21.03.2019 r. Kierownictwo sklepu było w trakcie uzupełniania oznaczeń cenowych. Podczas kontroli kontynuowano uzupełnianie cen po promocji obowiązującej do dnia 20.03.2019 r.

Ponadto, w związku z wystąpieniem pokontrolnym Strona, pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. poinformowała o wdrożonych rozwiązaniach mających na celu prawidłowe informowanie o cenach.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Warmińsko-Mazurskiego WIIH wynika, że w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy organ ujawnił 5 przypadków naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

1. 17 – 20 października 2017 r. – stwierdzono brak informacji o cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.245.2017.MS) – nałożono karę pieniężną w wysokości 1.200 zł,
2. 13 – 14 grudnia 2017 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ.8361.123.2017.GM) – nałożono karę pieniężną w wysokości 9.600 zł,
3. 20 – 24 lipca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.69.2018.GM) – nałożono karę pieniężną w wysokości 16.500 zł,
4. 23 – 24 sierpnia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.86.2018.MT) – nałożono karę pieniężną w wysokości 20.000 zł,
5. 30 – 31 sierpnia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa KŻ.8361.88.2018.GM) – nałożono karę pieniężną w wysokości 25.000 zł,

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 29 kwietnia 2019 r., Warmińsko-Mazurski WIIH poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej. W piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, strona została pouczone również o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 27 maja 2019 r. (sygnatura: KŻ.8361.30.2019.GM), Warmińsko-Mazurski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 28 000 zł (słownie: dwadzieścia osiem tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu więcej niż trzeciego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Decyzja została odebrana w dniu 30 maja 2019 r.

Pismem z 31 maja 2019 r. (data stempla 7 czerwca 2019 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem II instancji”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie jej i umorzenie postępowania I instancji w całości. Skarżonej decyzji Strona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 1) art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług poprzez nałożenie kary za rzekome nieuwidocznienie cen detalicznych przy 58 partiach towarów (gdyż taka okoliczność nie podlega ukaraniu) oraz gdy – w pozostałym jednym przypadku – cena była uwidoczniła jednoznacznie,
- 2) art. 6 ust. 2 i 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nałożenie kary, gdy nie stwierdzono naruszeń z art. 4 ust. 1, uwzględnienie okoliczności niemieszczących się w dyrektywach wymiaru kary, wobec odpadnięcia dwóch spośród pięciu wskazanych na stronie 4 decyzji przypadków ukarania, dokonania szacowania przez organ I instancji obrotów i przychodów, nieuwzględnienie kontroli niestwierdzających nieprawidłowości oraz – z ostrożności – rażące zawyżenie kary,
- 3) art. 8 zdanie II dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom poprzez naruszenie wymogu proporcjonalności wymiaru kary,
- 4) art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli jej miejsca, tj. sklepu Biedronka w Olsztynie przy ul. Mrongowiusza 24,
- 5) art. 77 § 1 kpa poprzez naruszenie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego,
- 6) art. 80 kpa poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów,
- 7) art. 8 kpa oraz art. 11 kpa poprzez naruszenie zasad pogłębiania zaufania do organów administracji oraz zasady przekonywania.

Pismem z 2 lipca 2019 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie placówce handlowej, stwierdzono nieprawidłowości w informowaniu o cenach i cenach jednostkowych łącznie 58 asortymentów produktów spośród 8000 znajdujących się w obrocie, co było, jak stwierdził Warmińsko-Mazurski WIIH, więcej niż trzecim w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez Stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 28.000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odnosząc się do zarzutów odwołania, Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że podniesione zarzuty są bezzasadne.

Ad. 1) w zw. z 5, 6, 7) Strona podnosi zarzut, że w toku postępowania naruszony został obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, co czyni dokonaną ocenę dowodów dowolną a nie swobodną. Ponadto, według Strony, postępowanie organu I instancji rażąco narusza także art. 8 oraz art. 11 kpa. Powyższe uchybienia, zdaniem Strony, doprowadziły do naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach polegającego na nałożeniu kary za rzekome niewidocznienie cen detalicznych (gdy taka okoliczność nie podlegała ukaraniu) oraz gdy cena była uwidoczniona jednoznacznie. Strona stoi na stanowisku, że *„nie sposób za niejednoznaczne czy nie budzące wątpliwości uznać, w dniu 21.03.2019 r. uwidocznienie informacji o promocji od 11.03. do 16.03., bowiem jednoznacznie został wskazany jej zakres czasowy.”*

Odnosząc się do podniesionego zarzutu, Organ II instancji wskazuje, że ustalenia poczynione przez Warmińsko – Mazurskiego WIIH jednoznacznie wskazują, że Strona nie dopełniła obowiązku uwidocznienia cen w przypadku 58 partii towarów, których szczegółowy wykaz jest zawarty w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (str. 2 – 3 decyzji). Odnośnie braku cen kierownik złożył pisemne wyjaśnienie, w którym oświadczył, że: *„Brak cen spowodowany był zmianą oferty promocyjnej obowiązującej od dnia 21.03.2019 (...) Podczas kontroli kontynuowano uzupełnienie cen po promocji obowiązującej do dnia 20.03.2019 r.”* Biorąc powyższe pod uwagę, Organ II instancji stoi na stanowisku, że podnoszona przez Stronę okoliczność uwidocznienia informacji o promocji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ ustalenia organu jednoznacznie wskazują, że naruszenie Strony polegało na niewidocznieniu aktualnych cen, nie zaś na ich niejednoznacznym uwidocznieniu, np. pozostawieniu cen promocyjnych po zakończeniu promocji. Z tego też względu bezprzedmiotowe są zarzuty naruszenia przepisów postępowania, którego skutkiem miałyby być naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Ad. 2 w zw. z 5, 6, 7) Strona podnosi zarzut naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem było naruszenie art. 6 ust. 2 i 3 ustawy o informowaniu o cenach. Strona stoi na stanowisku, że: *„dwa spośród wskazanych na stronie 4 decyzji przypadków naruszeń miały miejsce na ponad 12 miesięcy przed 21 – 22.03.2019 r. (w 2017), a zatem nie mogą być uwzględniane przy stosowaniu przedmiotowego art. 6 ust. 2”*.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu, należy przede wszystkim przytoczyć uzasadnienie zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym: *„Uprzednio, w okresie którym stanowi dyspozycja art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach wydano 4 decyzje nakładające kary pieniężne:*

- 1 200 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 17-20 października 2017 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Elblągu przy ul. Armii Krajowej 1,
- 9 600 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 13-14 grudnia 2017 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Ostródzie przy ul. Wojska Polskiego 12,
- 16 500 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 20-24 lipca 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Dobrym Mieście przy ul. Wojska Polskiego 18,

- 20 000 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 23-24 sierpnia 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Olsztynie przy ul. Iwaszkiewicza 22A/2,
- 25 000 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 30-31 sierpnia 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Olsztynie przy ul. Poprzecznej 24.”

Na marginesie, organ II instancji wskazuje, że organ I instancji wspominając w uzasadnieniu o czterech decyzjach wydanych w okresie przewidzianym w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, w rzeczywistości wskazał pięć decyzji.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40.000 zł.

W oparciu o powołany przepis należy więc przyznać rację Stronie, że Warmińsko-Mazurski WIIH nieprawidłowo uwzględnił dwa naruszenia, jakie zostały stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonych w dniach 17-20 października 2017 r. oraz 13-14 grudnia 2017 r. Należy jednak zauważyć, iż pomimo tego uchybienia, naruszenie jakie zostało stwierdzone w toku kontroli udokumentowanej protokołem nr KŻ.8361.30.2019 nadal podlegało karze przewidzianej w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, ponieważ w okresie 12 miesięcy poprzedzających to naruszenie strona już trzykrotnie nie wykonała obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach (co organ I instancji ustalił w kontrolach: 20-24 lipca 2018 r., 23-24 sierpnia 2018 r. i 30-31 sierpnia 2018 r.).

Kolejny argument podniesiony jako uzasadnienie przedmiotowego zarzutu dotyczy posługiwania się przez organ I instancji terminem „cena detaliczna”. Strona wskazuje, że art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach nie zawiera takiego sformułowania. Także art. 3 w/w ustawy nie zawiera wyjaśniając znaczenie pojęć ceny i ceny jednostkowej, nie definiuje pojęcia ceny detalicznej.

Odnosząc się do przedmiotowego argumentu, należy przyznać rację Stronie, że organ I instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji posługuje się terminem nie znanym ustawie o informowaniu o cenach. Niemniej organ odwoławczy zwraca uwagę, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wyczerpujące przedstawienie stanu faktycznego: „*W trakcie kontroli stwierdzono **brak cen detalicznych** przy 58 partiach towarów z 8 000 partii towarów znajdujących się w ofercie handlowej placówki (...). Powyższe zostało udokumentowane w protokole kontroli (...), dołączonych do niego zdjęciach oraz załączniku nr 1 do powołanego protokołu.*” Ponadto organ w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji przytacza treść art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Z kolei, zgodnie z protokołem kontroli: „*Stwierdzono **brak cen** przy 58 partiach towarów z różnych działów. (...) Na wywieszkach przy towarach paczkowanych uwidoczniono ceny jednostkowe*”. Powyższe jasno więc wskazuje, iż Warmińsko-Mazurski WIIH posługuje się terminem ceny detalicznej jako synonimem ceny w rozumieniu art. 3 ust. 1 w/w ustawy, a więc ceny jaką kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. Należy zatem stwierdzić, że posługiwanie się przez organ terminem „cena detaliczna” zamiast ustawowym terminem „cena” nie zmieniło stanu faktycznego sprawy i nie wpłynęło na jej rozstrzygnięcie.

Kolejny zarzut odwołania dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, tj. Strona twierdzi, że *„Organ pierwszej instancji wskazał, że dokonał szacowania obrotów oraz przychodu. Tymczasem na wezwanie organu z dnia 29.04.2019r, doręczone JMP w dniu 06.05.2019r. odwołująca w zakreślonym terminie 7 dni w piśmie z dnia 09.05.2019r. wskazała obroty i przychody za deklaracją CIT 8 wraz z liczbą zatrudnionych średniorocznie pracowników. Nie było zatem potrzeby szacowania (...). Dodatkowo brak jest podstaw do posługiwania się w niniejszej sprawie liczbą zatrudnionych średniorocznie pracowników. Odwołująca się nie wie czy i w jaki sposób Organ uwzględnił powyższe okoliczności. Organ uwzględnił natomiast zaliczenie Odwołującej do „innych przedsiębiorców” i to na niekorzyść, co przecież nie mieści się w dyrektywach wymiaru kary z art. 6 ust. 3.”*

Odnosząc się do podniesionego zarzutu, Prezes UOKiK wskazuje, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera nieprecyzyjne sformułowanie mogące sugerować, że przedmiotem szacowania była wielkość obrotów oraz przychodu. Nie sposób jednak zgodzić się ze Stroną, że organ I instancji faktycznie dopuścił się takiego uchybienia, ponieważ uzasadnienie zaskarżonej decyzji wyraźnie wskazuje, że szacowanie nie dotyczyło wielkości obrotów i przychodu, lecz było dokonane w kontekście zaliczenia Strony do właściwej grupy przedsiębiorców: *„Kolejnym czynnikiem branym pod uwagę przy nałożeniu kary pieniężnej jest wielkość obrotów oraz przychodu. Szacowanie wykonane w tym zakresie w ramach postępowania administracyjnego dało podstawę do zaliczenia Strony postępowania do grupy tzw. innych przedsiębiorców (art. 7 ust. 1 Prawa przedsiębiorców). Powyższe wpłynęło na niekorzyść Strony postępowania w zakresie wymiaru wysokości kary pieniężnej.”*

Prezes UOKiK jako organ II instancji dokonał ponownej analizy zebranego materiału, w wyniku której stwierdził, że Strona, w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców należy do grupy innych przedsiębiorców. Należy mieć przy tym na względzie, że ustawa o informowaniu o cenach dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L 80 z 04.07.1998). Zgodnie z art. 8 w/w dyrektywy kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Zaliczenie przedsiębiorcy do określonej kategorii przedsiębiorców wiąże się z uwzględnieniem celów kary wskazanych w art. 8 w/w dyrektywy. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż proporcjonalność wymierzonej kary będzie przedstawiać się różnie w stosunku do poszczególnych kategorii przedsiębiorców wskazanych w ustawie Prawo przedsiębiorców.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że wymierzona kara odpowiada celom określonym dyrektywą nr 98/6/WE. Tym samym, zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach należy uznać za bezprzedmiotowy.

Strona zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach podnosi również, że organ I instancji nie uwzględnił kontroli niestwierdzających nieprawidłowości. Mianowicie Strona twierdzi, że pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. powiadomiła organ I instancji o sposobie realizacji wystąpienia pokontrolnego, które to pismo, według Strony, zostało pominięte przez organ. Ponadto, Strona podnosi argument, że podjęte starania

przynoszą efekty i np. w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniach 26 – 27 marca 2019 r. w sklepie Biedronka w Olsztynie przy ul. Wańkowicza 7 nieprawidłowości nie stwierdzono.

Odnosząc się do podniesionego argumentu, Prezes UOKiK zwraca uwagę, że wystąpienie pokontrolne wystosowywane na podstawie art. 33 ustawy o Inspekcji Handlowej, ma na celu wyeliminowanie stwierdzonych nieprawidłowości, działając niejako na przyszłość. Natomiast nie sposób zgodzić się z twierdzeniem Strony, jakoby jej postępowanie związane w wystąpieniem pokontrolnym miało wpływ na wymiar kary. Z powyższego jasno bowiem wynika, iż Strona wskazuje na działania jakie zostały podjęte już po zaistnieniu uchybień, za które zaskarżoną decyzją została wymierzona kara pieniężna.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień, Prezes UOKiK ponownie ocenił ustawowe przesłanki określone w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, a wynik tej oceny przedstawił poniżej przy omawianiu kolejnych zarzutów odwołania.

Ad. 2) w zw. z 3) Strona w oparciu o przedstawione powyżej argumenty stwierdza, że wymierzona kara została rażąco zawyżona, stojąc również na stanowisku, że naruszono wymóg proporcjonalności kary, który stawia art. 8 zdanie drugie dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom.

W niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę, że Strona naruszyła przepisy art. 4 ustawy o informowaniu o cenach po raz czwarty w ciągu 12 miesięcy, Organ I instancji na podstawie art. 6 ust. 2 tej ustawy mógł wymierzyć Stronie karę pieniężną w wysokości do 40.000 zł. Należy zauważyć, że kara wymierzona Stronie wyniosła 28.000 zł i nie zbliżyła się do górnej granicy ustawowej. Zdaniem Prezesa UOKiK nie sposób zatem zgodzić się z podniesionym zarzutem rażącego zawyżenia kary.

Ponadto, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu. Prezes UOKiK ponownie przeanalizował wszystkie ww. przesłanki i stwierdził, jak poniżej.

Przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków, należy odwołać się do art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy, zaś cena jednostkowa jest z kolei podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. W świetle powyższego, brak uwidocznienia cen, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Z kolei, brak cen jednostkowych, uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. Nie sposób więc uznać, iż brak uwidocznienia cen bądź cen jednostkowych nie ma istotnego charakteru.

Kolejna przesłanka, wskazana w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach to dotychczasowa działalność przedsiębiorcy. Jak już wskazano powyżej, ponowna analiza zgromadzonego materiału wskazuje, że w przedmiotowej sprawie zaistniała okoliczność tzw. recydywy uzasadniającej wymiar kary na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Odnosząc się do trzeciej przesłanki określonej w art. 6 ust. 3 ww. ustawy należy stwierdzić, że Warmińsko-Mazurski WIIH na podstawie posiadanych informacji o wielkości obrotu i przychodu strony prawidłowo uznał, że strona mieści się w kategorii pozostałych przedsiębiorców, w myśl ustawy Prawo przedsiębiorców.

Nie sposób zgodzić się przy tym z zarzutem Strony jakoby organ I instancji naruszył dyrektywę nr 98/6/WE w zakresie proporcjonalności wymierzonej kary. Organ ponownie zaznacza, że w przedmiotowej sprawie wymiar kary został ustalony w oparciu o przesłanki wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, a ponadto organ I instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wyraźnie powołał się na dyrektywę nr 98/6/WE. Dodatkowo należy wskazać, że o proporcjonalności wymierzonej kary świadczą decyzje jakie zostały wydane w okresie 12 miesięcy poprzedzających zaistnienie uchybień będących przedmiotem zaskarżonej decyzji:

- decyzją nr KŻ.8361.69.2018.GM z dnia 10 października 2018 r. nałożono karę pieniężną w kwocie 16 500 zł w związku z nieuwidocznieniem cen przy 93 partiach towarów, co zostało stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonej w dniach 20 – 24 lipca 2018 r.;
- decyzją nr KŻ.8361.86.2018.MT z dnia 12 października 2018 r. nałożono karę pieniężną w kwocie 20 000 zł w związku z nieuwidocznieniem cen przy 46 partiach towarów, co zostało stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonej w dniach 23 – 24 sierpnia 2018r.;
- decyzją nr KŻ.8361.88.2018.GM z dnia 12 października 2018 r. nałożono karę pieniężną w kwocie 25 000 zł w związku z nieuwidocznieniem cen przy 97 partiach towarów, co zostało stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonej w dniach 30 – 31 sierpnia 2018 r.

Ad. 4) Strona zarzuca naruszenie art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli miejsca jej przeprowadzenia tj. sklepu Biedronka w Olsztynku przy ul. Mrongowiusza 24.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu, organ wskazuje, że zgodnie z art. 51 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców kontrolę przeprowadza się w siedzibie przedsiębiorcy lub w miejscu wykonywania działalności gospodarczej. Jednakże, zgodnie z art. 48 ust. 3 tej ustawy, zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zawiera:

- 1) oznaczenie organu;
- 2) datę i miejsce wystawienia;
- 3) oznaczenie przedsiębiorcy;
- 4) wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 5) imię, nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji.

Powyższy przepis nie zawiera więc wymogu wskazania w zawiadomieniu o zamiarze przeprowadzenia kontroli miejsca jej przeprowadzenia. Z tego też względu, powyższy zarzut Prezes UOKiK uznał za bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału, uznał odwołanie za bezzasadne. W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara została ustalona prawidłowo w oparciu o przesłanki zawarte w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu cenach.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.

3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 900).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

*Z upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
\$PODPIS*

Otrzymują:

1. pełnomocnik
Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie
adres do doręczeń:
Jeronimo Martins Polska S.A.
ul. Żniwna 5
62-025 Kostrzyn
2. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Olsztynie
3. a/a